

„Radujte se v Pánu vždycky...“ (FP 4,4)

*Kázání při službách Božích v toleranční modlitebně
v Rožnově, 6.7. 2018*

I. Radujte se vždycky!

„Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám: radujte se!“ Milé sestry, milí bratři, to je jedna z těch výzev Písma, která nám nejspíš přijde mírně přitažená za vlasy. **Radujte se v Pánu vždycky** - no, to my bychom právě rádi. Jenže, jakpak by to šlo – se vždycky radovat, když nám vždycky není zrovna do smíchu, když v životě přichází i chvíle vysloveně neradostné, smutné, tragické. To pak - i když třeba máme víru, a nepochybujeme, jsme žalostní a smutní, jako v podobných chvílích všichni ostatní... Ale i kdyby nás osobně nic zlého nikdy nepostihlo – stačí se rozhlédnout kolem sebe. Chceme-li, uvidíme ,mnoho důvodů k radosti. Ale také spoustu důvodu k hlubokému smutku....

Jak to tedy máme udělat, chceme-li apoštolovu výzvu *k radosti vzít vážně?*

Začněme od něj - od apoštola Pavla. Jakkoliv myslím, že je většinou lépe snažit se porozumět textu nezávisle na jeho autorovi. Zvláště pak u slov Bible, jejichž skutečné autory mnohdy ani neznáme...

Jenže Pavel sám svůj list Filipským začíná rozbořem své osobní situace. Jak jsme slyšeli, píše svůj dopis z vězení, jako *vězeň pro Krista*. Tedy v situaci osobně rozhodne neradostné. V předvečer soudního procesu, kde mu hrozí i nejvyšší - hrdelní - trest... Pavel je sice možná ve víře fanatikem, ale umírat, byť v Pánu, se mu nechce. Píše, že má spoustu práce, ale stejně tak by mohl napsat, že ještě potřebuje alespoň dokoukat mistrovství světa ve fotbale... Zkrátka, nechceme se mu umírat, jako nikomu z nás. Leč se ocitá v krizi, kdy mu smrt reálně hrozí.

A přece v této osobně tísnivé situaci píše: „*Radujte se v Pánu vždycky. Znovu říkám: radujte se...*“

II. Radujte se v Pánu !

Co ho však k tomu vede? Zdá se, že radost, o níž píše, nemá svůj zdroj v osobním štěstí či neštěstí...

To je ovšem něco, čemu my dnes úplně nerozumíme. Filosof Ladislav Hejdánek často říkával: *O to, být šťastný, přece vůbec nejde!* Jenže my, lidé tohoto času, této doby, bychom nejspíš namítli: *být šťastný, o to přece právě jde ...*

Dokonce se domníváme, že je to náš nárok, že na štěstí máme právo. Stejně jako máme právo na kvalitní zdravotní péči, značkové oblečení, uspokojivý sex, rodičovské příspěvky, nejmodernější technické

vymoženosti, nebo na to, aby naše cola bublala stejně, jako ta německá...

Svým způsobem, proč ne? Proč neusilovat o osobní štěstí? Potíž v tom, že toto naše emancipované myšlení, ať chceme nebo ne, proniká i do našeho vztahu k Pánu bohu, do naší víry. Domníváme se, že víra je také něco, co nám má přinést, mimo jiné osobní štěstí. A jako jsme dnes zvyklí si téměř vše potřebné ke spokojenému životu rychle obstarat a vygooglit, podobně hledáme třeba právě i v Bibli jakýsi jednoduše dostupný recept na šťastný život.

Jenže – apoštol žádný takový recept nepodává. Radost, o níž píše, je jiná.

Jistě, že se můžeme ve svých životech také radovat, být doopravdy šťastní... Jenže kritickým znakem každého našeho pozemského štěstí, každé naší zdejší radosti je právě její jasná časová omezenost.

Rozhodně se neradujeme vždycky. Ale vždycky se radujeme jen chvílí ...

Pavlův důraz ve slově „Radujte se v Pánu vždycky,“ tedy spočívá na onom „**v Pánu**“ ... Neboť jedině Pán, Bůh, je pro apoštola zdrojem trvalé radosti. Neboť on svým spásným činem učinil vše proto, aby radost definitivně nezmizela. Obětí a vzkříšením svého Syna Ježíše Krista nás vyrval ze spáru hříchu a smrti...

Tato dobrá zpráva, radostná zvěst evangelia Ježíše Krista, je to jediné, co umožňuje Pavlovi i v předvečer svého soudu napsat: Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám: radujte se!

III. Radujme se vždy společně!

Nejstarší bratrská píseň tento apoštolův důraz podivuhodně rozvádí ještě dál. **Radujme se vždy společně**, zpívají Bratří, a my všichni s nimi. Radost, o níž Pavel píše, je nutně radostí celého společenství. Není to radost jenom Timetova, Apolonova, nebo Lydie. Není to radost jenom Pepíka, Jirky, Vladimíra, Věry nebo Ireny. Ale je to radost nás všech, všech co jsme dobré zprávě evangelia uvěřili.

Pavel píše svůj list z vězeňské kopky (v Efezu) do Filip. Píše jej jako list celému tamnímu křesťanskému společenství, aby byl veřejně čten při bohoslužbách.... Protože zde, v bohoslužebném shromáždění, je její pravé místo. Jedině tak je možnost udržet radost jako trvalou - v rámci společenství víry.

Radujme se vždy společně. To je motto i nadcházejících oslav stého výročí vzniku Českobratrské církve evangelické. Nutno říci, že je to heslo zvolené velice příhodně. O to přece v církvi vždycky šlo, a nebo jít mělo, o to přece vskutku jde, abychom se v církvi společně radovali...

Nicméně, nejspíš nejenom valašského rýpalu napadne. To jsou krásná slova. Ale je to taky pravda? Opravdu se v církvi, zejména v té naší, českobratrské evangelické radujeme? Máme - radost?

Na nedávné seniorátní evangelické neděli na Vsetíně řekl br.farář Marek Lukášek při své přednášce, že Českobratrská církev evangelická je v ekumeně ze všech církví tou nejsmutnější. Jakási až příliš vážná a studená....

Snad by na těch slovech něco mohlo být. I já jsem nejednou slyšel, že takové ty vážné věci - jako třeba pohřby - ty v naší církvi umíme docela dobře. Ale že by z našich společenství tryskala vřelá radost, které by si všimli i jinde, než za zavřenými dveřmi kostela, to asi úplně ne ... Snad za to může naše záliba ve starých černobílých konfirmačních fotografiích, které si rádi prohlížíme celí zahloubaní a zádumčiví, přemýšlející pak Bůhví o čem ... Jaký rozdíl je to potom, když třeba na svatební bohoslužby přijde do kostela i spousta lidí, co nejsou členy naší církve, a ti se při kázání docela obyčejně smějí a veselí ...

Jestliže slyšíme z našeho zpěvníku výzvu *Radujte se, veselte se...* pak je třeba si přiznat, že to *veselí*, které ovšem k víře také patří, to nám asi opravdu úplně nejde. Na druhou stranu to však nemusí nutně znamenat, že bychom neměli *radost* ...

Bill Shankly, trenér slavného fotbalového týmu Liverpoolu z druhé poloviny 70.let, jednou pronesl: „Jsme zklamán, že někteří pokládají fotbal za otázku života a smrti. Ve skutečnosti je věcí samozřejmě mnohem závažnější.“

A myslím, že to samé lze říci i opravdové křesťanské radosti, o níž píše Pavel. I ta je totiž smrtelně vážnou záležitostí. Vždyť v ní spočívá celý náš život! A takovou radost, opravdovou, přetrvávající, společnou - to myslím, že tu docela umíme. *Zvláště* v naší Českobratrské církvi evangelické...

Viditelným znamená této *naší* radosti je třeba slavení večeře Páně. To jak svatou večeři spolu slavíme. To, že vyřizujeme pozvání našeho Pána Ježíše Krista k jeho stolu všem. To že dáváme chléb a dobré víno všem pokřtěným, bez ohledu na jejich církevní příslušnost. To, že zveme ke stolu Páně i děti, které přijímají spolu s námi i Boží požehnání....

To je znamením skutečné radosti, když tu - vážní, nebo veselí, bohatí anebo chudí, staří i mladí, zdraví i nemocní, stojíme společně v jednom kruhu. A ano - i tady a dnes: ***Radujeme se v Pánu vždycky, radujeme se vždy společně. Amen***